

മൗദൃദിസത്തിനെതിരിൽ എന്തുകൊണ്ട്?

ഭാഗം 01

കെ. ഉമർ മൗലവി

(സൽസബീൽ 1994, ആഗസ്ത് 20)

ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയോടുള്ള എന്റെ നിലപാട് വെറും വികാരപരമാണെന്നും അതല്ല ഏതോ പ്രതികാരബുദ്ധിയുടെ വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത പ്രവർത്തനമാണെന്നും ചിലർ ഇപ്പോഴും ധരിക്കുന്നു. അത്തരം ആളുകൾ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന വസ്തുത അവർ അറിയുന്നില്ല. ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയുടെ സ്ഥാപക നേതാവായ മൗദൃദി സാഹിബടക്കം മരിച്ചു പോയവരോ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരോ ആയ ഒരു നേതാവിനോടും ഒരു അനുയായിയോടും വ്യക്തിപരമായി യാതൊരു ശത്രുതയോ വെറുപ്പോ എനിക്ക് ഇല്ല തന്നെ.

എന്റെ വെറുപ്പും എതിർപ്പും തികച്ചും മൗലികമാണ്, ആദർശ നിബദ്ധമാണ്. അത് ഏറ്റവും നന്നായി ബോധ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർ ജമാഅത്തിന്റെ നേതാക്കൾ തന്നെ. എന്നിട്ടും അവർ യഥാർത്ഥ്യം മറച്ചു വെക്കുകയും ദുഷ്പ്രചരണങ്ങളിലൂടെ തെറ്റിദ്ധാരണ പരത്താൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആദർശത്തെ മനഃപൂർവ്വം ദുർവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്ന ഏതൊരു വ്യക്തികളും പ്രസ്ഥാനങ്ങളും എപ്പോഴും അനുവർത്തിച്ചു പോന്നിട്ടുള്ള നിലപാട് തന്നെയാണു ഇവിടെ മൗദൃദികളും കൈകൊണ്ടിട്ടുള്ളത്.

ഞാൻ എന്തുകൊണ്ട് ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമിയെ എതിർത്തു? എന്തുകൊണ്ട് ഇപ്പോഴും എതിർക്കുന്നു? കാരണങ്ങൾ വിഷയബന്ധിതമായി ഈ പംക്തിയിലൂടെ കൈകാര്യം ചെയ്യുകയാണ്. പലപ്പോഴായി എഴുതിയും പ്രസംഗിച്ചും കാര്യങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പലർക്കും ബോധ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വായിക്കാത്തവരും കേൾക്കാത്തവരും ഇപ്പോഴും ഉണ്ടാകാം. തെറ്റിദ്ധരിച്ചവരുമുണ്ട്. അവർ കാര്യം ഗ്രഹിക്കണമെന്ന സദ്യുദ്ദേശത്തിലാണ് ഈ ലേഖന പരമ്പര തുടങ്ങുന്നത്. അജ്ഞാഹു അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.

ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി കേരളത്തിൽ പ്രവർത്തനം ആരംഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് തന്നെ അതിന്റെ പ്രഥമ കേരള അമീറും സ്ഥാപക നേതാവുമായ മർഹൂം മുഹമ്മദാലി ഹാജിയും ഞാനും നല്ല സുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നു. അബൂൽ അഅ്ലാ മൗദൃദി സാഹിബ് ജമാഅത്തെ ഇസ്ലാമി സ്ഥാപിക്കുകയും പ്രവർത്തനം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയ വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ എന്റെ സുഹൃത്തു

ഹാജി സാഹിബ് ആകൃഷ്ടനായി. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം മൗദ്യൂദി സാഹിബി നോടൊപ്പം താമസിച്ച് പഠിച്ച് പരിശീലനം നേടി പ്രവർത്തന രംഗത്ത് സജീവമാകാൻ ആശിച്ചു കോണ്ടു പഞ്ചാബിലെ പത്താൻകോട്ടിലേക്ക് പോയി. അദ്ദേഹം ആ പരിശീലന കളരിയിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്ത് ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ കത്തിടപാടുകൾ പതിവായിരുന്നു. മൗദ്യൂദി സാഹിബിന്റെ വിപ്ലവകരമായ അഭിപ്രായങ്ങളിൽ ഞാനും തൽപരനായിരുന്നതിനാൽ കത്തുകളിലെ വിഷയം പ്രധാനമായും മൗദ്യൂദിയുടെ പാണ്ഡിത്യവും പ്രഗത്ഭതയും അന്വേഷിക്കലും അറിയിക്കലുമായിരുന്നു.

ഒരിക്കൽ ഞാൻ മുഹമ്മദലി ഹാജിക്ക് എഴുതി, മൗദ്യൂദി സാഹിബ് അറബിയിൽ രചിച്ച വല്ലതു എന്നൊരു പുസ്തകം എനിക്ക് തരണം എന്ന്. കാരണം എനിക്ക് ഉറുദു നിശ്ചയമില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി എന്നെ ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തി! ലേഖനം അസ്പഷ്ടമാകാതെയും ചെയ്തു. “മൗദ്യൂദി സാഹിബിന് അറബിയിൽ രചന നടത്തുവാൻ തക്ക ഭാഷാ പാണ്ഡിത്യമില്ല. ഉറുദുവിലാണു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഴുവൻ കൃതികളും. അവയിൽ ചിലത് അറബിയിലേക്ക് തർജ്ജമ ചെയ്യാനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ആയിട്ടുണ്ട്. അത് പൂർത്തിയാക്കാൻ അയച്ചു തരുന്നതാണ്” എന്നത്രെ ഹാജി സാഹിബ് മറുപടി തന്നത്.

ഹാജി സാഹിബ് നാട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി. ഞാൻ അന്ന് കോഴിക്കോട് പട്ടാള പള്ളിയിലെ ചെമ്മീനായിരുന്നു. സുന്നി മുസ്ലിമാർക്കു മലയാളത്തിലുള്ള ചുരുക്കം ഹറാമാക്കി പ്രഖ്യാപിച്ച ശേഷം മലബാർ ഭാഗത്ത് അത് പുനർജ്ജീവിച്ച ആദ്യത്തെ മസ്ജിദ് ഇതാണ്. മലയാള ചുരുക്കം തുടങ്ങിയതും ഞാൻ തന്നെ. അക്കാലത്ത് മുഹമ്മദലി ഹാജിക്ക് കോഴിക്കോടു ഏറ്റവും ബന്ധമുള്ള സ്നേഹിതൻ ഞാനായിരുന്നു. 1945-46 കാലഘട്ടം. ഒരു വെള്ളിയാഴ്ച ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് ചുരുക്കം നടത്തിച്ചു. മലബാറിന്റെ നാനാ ഭാഗത്തു നിന്നും വിവിധ ആവശ്യാർത്ഥം കോഴിക്കോടു എത്തുന്നവരിൽ പലരും ഈ ‘ചുരുക്കം’ ജുമുഅയിൽ പങ്കെടുക്കുവാനുള്ള താല്പര്യത്താൽ തങ്ങളുടെ യാത്ര വെള്ളിയാഴ്ച ദിവസത്തേക്ക് നിശ്ചയിക്കുകയാണ് അന്നത്തെ പതിവ്. ഹാജി സാഹിബിന്റെ ചുരുക്കം സദസ്യർക്ക് വളരെ ഇഷ്ടമായി. അങ്ങനെ അദ്ദേഹം മലബാറിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ അറിയപ്പെട്ടു. എനിക്കും ഏറെ സന്തോഷമായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹപ്രകാരം കോഴിക്കോട് ഏതാനും ദിവസം ആളുകൾക്ക് ക്ലാസ് നടത്തുവാൻ ഒരു സ്ഥലം ഏർപ്പാടാക്കുന്നതിനും ഞാൻ സഹായിച്ചു.

ഞങ്ങൾ പലപ്പോഴും ചർച്ചകളിൽ ഏർപ്പെടുകയായിരുന്നു. ഇസ്ലാമിന്റെ മൗലിക പ്രധാനമായ ഏകദൈവാരാധനയെക്കുറിച്ചും അതിനെതിരിൽ സമൂഹത്തിൽ സമൂലമായി വേരോടിയിരിക്കുന്ന ശിർക്കുപരമായ വിശ്വാസ പ്രവർത്തനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും അതുമൂലം ഉണ്ടായിത്തീർന്ന ദുരാചാര സാമൂഹികാവസ്ഥയെപ്പറ്റി

യും വേദനയോടെ ഞാൻ സംസാരിച്ചു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു; “ഇതിനെ ക്ഷാളനം വേദനാജനകമായ ശിർക്കിലാണ് നാം അകപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അതാരും ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. ആരും പരിഗണിക്കാത്തതും എന്നാൽ സുപ്രധാനമായതുമായ ഈ വിഷയത്തിലാണ് മൗദ്യുദി സാഹിബ് ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതാണ് അദ്ദേഹത്തിൽ കാണുന്ന മഹത്വത്തിന്റെ വ്യതിരിക്തത” ആകാംക്ഷയോടെ ഞാൻ തിരക്കി, എന്താണത്? ഈ അനിസ്ലാമിക വ്യവസ്ഥിതിയെ അനുസരിക്കലും അതിന്റെ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിക്കലും ആ വ്യവസ്ഥിതിയുടെ നടത്തിപ്പിൽ ഭാഗഭാഷാകലും ഏറ്റവും മുന്തിയ ശിർക്കുകുന്ന എന്നത്രെ അദ്ദേഹം മറുപടി പറഞ്ഞത്.

ഞാൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു ‘അതെങ്ങനെയാണ് ശിർക്കുകുക? അദ്ദേഹം എനിക്ക് വിവരിച്ചുതന്നു, അള്ളാഹു അല്ലാത്തവർക്ക് ഇബാദത്ത് ചെയ്യുന്നതാണല്ലോ ശിർക്കും കുഫ്റും! ഇബാദത്തിന്റെ അർത്ഥം അനുസരണം എന്നാണ്. അപ്പോൾ ഗവൺമെന്റിന്റെ നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കാം എന്ന പ്രതിജ്ഞയോടെ ആണല്ലോ അവരുടെ ഉദ്യോഗങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ അത് കഠിനമായ ശിർക്കുതന്നെ. കൂട്ടത്തിൽ എന്റെ അഭിവന്ദ്യ ഗുരുനാഥനും മഹാപണ്ഡിതനും ഭക്തനും നവോത്ഥാന സംരക്ഷകരുടെ നായകനുമായ കെ.എം. മൗലവി(റ)യെക്കുറിച്ച് ‘അദ്ദേഹം ഒന്ന് ഹിദായത്തിലായെങ്കിൽ എത്ര നന്നായിരിന്നു’ എന്നും പറഞ്ഞു. അത്യധികം അത്ഭുതത്തോടെ ഞാൻ ചോദിച്ചു, ‘അദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ ഉലാലത്തിലാണെന്നോ?! അതെ, ഹാജി സാഹിബ് തുടർന്നു. ഈ അനിസ്ലാമിക വ്യവസ്ഥിതിക്ക് കീഴ് പെട്ടുകൊണ്ടല്ലോ അദ്ദേഹം ജീവിക്കുന്നത്. അത് ശിർക്കുകുന്ന. ഗവൺമെന്റിൽ ഉദ്യോഗം നേടാൻ അദ്ദേഹം ആളുകളെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും അനുവദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നില്ലേ? ശിർക്കു ചെയ്യാൻ അനുവദിക്കലാണത്.’

അത്ഭുതം! മാത്രമല്ല ഞാൻ വലിയ ആശയക്കുഴപ്പത്തിലുമായി. ഹാജി സാഹിബുമായി തർക്കിക്കാൻ ഞാൻ മുതിർന്നില്ല. കാരണം എനിക്ക് ഒരു പുതിയ വിഷയമായിരുന്നു. സർക്കാർ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിക്കുന്നത് ശിർക്കാണെന്ന് വാദിച്ചതുതന്നെ പ്രധാനം. അതിനു അദ്ദേഹം നല്കിയ തെളിവ് അതിപ്രധാനവും. അതത്രെ, ഇബാദത്തിന് ‘അനുസരണം’ എന്ന് അർത്ഥമാണെന്നുള്ള വാദം. കെ. എം. മൗലവി സാഹിബിനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം നടത്തിയ നിരൂപണം എന്നെ അത്യധികം വേദനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ‘ഞാൻ ഈ വിഷയം ഒന്നു പഠിക്കട്ടെ’ എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നും വിട്ടുമാറി.

ഞാൻ ആലോചിച്ചു. അക്കാലത്തെ സുന്നി മുസ്ലിമാക്കളും ഉദ്യോഗം സ്വീകരിക്കുന്നത് ‘ഹറാം’ ആണെന്ന് വാദം ഉള്ളവരുമായിരുന്നു. പക്ഷെ ശിർക്ക് ആണെന്ന് അവർ പറയുമായിരുന്നില്ല. ഉദ്യോഗം നിഷിദ്ധമാണെന്ന് പറഞ്ഞിരുന്നതിന്റെ കാരണം, ശമ്പളം നല്കാൻ സർക്കാർ ചെലവഴിക്കുന്ന പണം ന്യായവും അന്യായവും, സ്വീകാ

രൂപം നിഷിദ്ധവുമായ മാർഗങ്ങളിലൂടെ സംഭരിക്കുന്നതാണ്. ഹറാമും ഹലാലും നോക്കാതെ ഇങ്ങനെ ശേഖരിക്കുന്ന ധനമാണ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ശമ്പളമായി സ്വീകരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഈ ഉദ്യോഗം ഹറാമാണ് എന്നവർ വിധിച്ചു. താരതമ്യേന ധാർമ്മികമായ ഒരു അടിത്തറ ഈ വാദത്തിനുള്ളതായിരുന്നു. എങ്കിലും ഈ നിസ്സഹകരണം ഭയാനകവും വിദ്യുരവുമായ ദുഷ്ഫലങ്ങൾക്കും സാമൂഹിക അധഃപതനത്തിനും കാരണമാകുമെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ ദീർഘ ദൃഷ്ടികളായ ഇസ്ലാമിക പണ്ഡിതന്മാർ മുസ്ലിമാക്കളുടെ ഫത്വ നിരാകരിക്കുകയാണുണ്ടായത്.

എന്നാൽ മുഹമ്മദലി ഹാജി ഉന്നയിച്ച മൗദുദിയുടെ ഈ പുത്തൻവാദം അതിനെക്കാൾ ഭയകരവും വിഡ്ഢിത്തവും തിരുത്തൽവാദവും തീവ്രവാദവുമായിരുന്നു. മുസ്ലിം സമൂഹായം ഒന്നിനുംകൊള്ളാത്ത വിറകുവെട്ടികളും വെള്ളംകോരിക്കളുമായി അധഃപതിക്കുമെന്ന് ഒരു കാര്യം. ഈ നാടിനുമുന്നെ അവർ ഒരു അധികപറ്റായിത്തീരും. സമൂഹത്തിന്റേയും നാടിന്റേയും ചലനങ്ങളിലും മുന്നോട്ടുള്ള പ്രയാണത്തിലും ഈ സമൂഹായത്തിന് ഒരു പകും നല്കാനുണ്ടാകുകയില്ല. മാത്രമോ? അതിനെക്കാൾ ഗുരുതരമാണല്ലോ ഗവൺമെന്റിന്റെ നിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചു ജീവിക്കുകയെന്നത്! ആ അനുസരണം ശിർക്കും കൂഫറുമാണെന്നല്ലേ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നത്?! പക്ഷെ മതത്തിന്റെ മൗലികവും അടിസ്ഥാനപരവുമായ കാഴ്ചപ്പാട് അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ഉദ്യോഗം നമുക്ക് വേണ്ടേ വേണ്ട. എന്നാലും ശിർക്കിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുമ്പോഴല്ലോ! ഉദ്യോഗം വഹിക്കാത്ത കെ. എം. മൗലവിക്കും രക്ഷയില്ല. പള്ളിയിലെ ചെത്തിയൊരു എനിക്കും രക്ഷയില്ല. ഈ സിദ്ധാന്തം പ്രചരിപ്പിക്കാനിറങ്ങിയ മുഹമ്മദലി ഹാജിക്കും രക്ഷയില്ല. എല്ലാവർക്കും ശാശ്വതമായ നരകം!! ഇതെന്തൊരു മുസ്ലിബത്ത്?

എന്താണൊരു രക്ഷാമാർഗ്ഗം? വിപ്ലവം തന്നെ. എന്നു വെച്ചാൽ ഭരണം മുസ്ലിംകൾ പിടിച്ചെടുക്കുക തന്നെ. എന്നിട്ട് അജ്ഞാഹുവിന്റെ ഭൃമിയിൽ അജ്ഞാഹുവിന്റെ നിയമം അനുസരിച്ചുള്ള ഭരണം അവർ നടത്തണം. അപ്പോൾ അവരുടെ തൗഹീദ് പൂർത്തിയായി! ശഹാദത്ത് കലിമ അന്വർത്ഥമായി! സ്വർഗത്തിനു അവകാശികളുമായി!

ഈ ന്യായവാദങ്ങളുടെയെല്ലാം കേന്ദ്രബിന്ദു ഇബാദത്തിന് അനുസരണം എന്ന അർത്ഥമാണ് എന്നുള്ള വാദം തന്നെ. എന്നെ സംബന്ധിച്ചെടുത്തൊളം തികച്ചും ഒരു പുതിയ വിഷയമായിരുന്നു അത്. പഠിക്കുക തന്നെ. പഠിക്കാതെ എങ്ങനെ പ്രതികരിക്കും. ഞാൻ പഠനത്തിലേക്ക് നീങ്ങി. ഉദ്യോഗം സ്വീകരിക്കുന്നത് ശിർക്കുതന്നെ എന്നുള്ള മുഹമ്മദലി ഹാജിയുടെ വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത മൗദുദിയൻ ആദർശമാണ് ഉദ്യോഗം മോഹിക്കാത്ത, അതിന് അർഹതയില്ലാത്ത എന്റെ മനസിനെ ആദ്യമായി മമിച്ചത്. (തുടരും)